

Redaksjonelt

Den senere tids debatt om endringer i Nasjonalmuseets utstillinger viser med all mulig tydelighet at museer har en samfunnsmessig rolle å spille. Denne rollen fortolkes i debatten på ulike måter, men fortolkningene har til felles er at de alle vurderer museer som institusjoner for tidsforståelse. Museer kan behandle nær fortid, fjern fortid og forsøksvis også samtid. Museer kan behandle utvikling som kontinuerlig fremadskridende mot nasjonale høydepunkter, eller fremstille utvikling som en serie tilfeldige sprang uten lange linjer. I sitt vesen harmuseer tradisjonelt gjerne vært nasjonale institusjoner, og det bærer fremdeles mange av dem preg av. Dette nummeret av Tidsskrift for kulturforskning har museer og kulturell ulikhet som tema. Artikkelen innummeret peker alle på de utfordringene nasjonale museer møter når annenkultur enn ens egen skal samles inn og stilles ut. De tre artiklene handler om tre ulike institusjonelle møter med kulturell annerledeshet – om en urbefolkning på utstilling, om kolonial gjenstandsfetisjisme og om samtidiginnvandrerkultur. Stein Mathisens artikkel handler om hvordan utstillinger av det samiske har utviklet seg og om hva de ulike formene for representasjon av samiskhet kommuniserer. Espen Wæhle forteller historien om hvordan Kongosamlingen ved Kulturhistorisk museum (tidligere Etnografisk museum) kom til å bli en av de mest omfattende i Europa. Leif Pareli gir et innsideblikk inn i prosessen med å innrede en pakistansk leilighet på et norsk folkemuseum. Sammen gir disse artiklene et bilde av utfordringene ved å stille ut forskjellighet.

Vi ønsker god lesning!

Redaksjonen